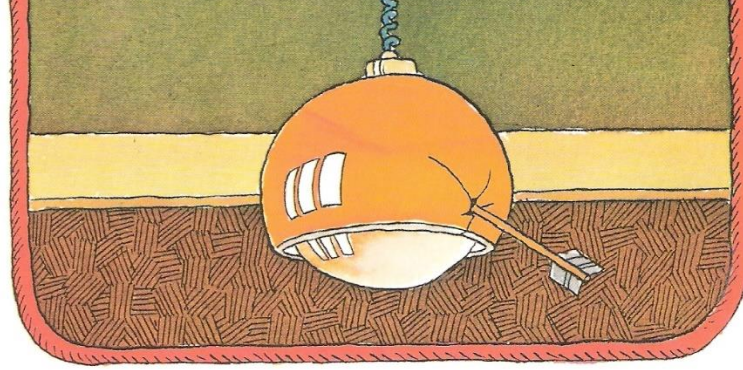

SAŠA VEGRİ

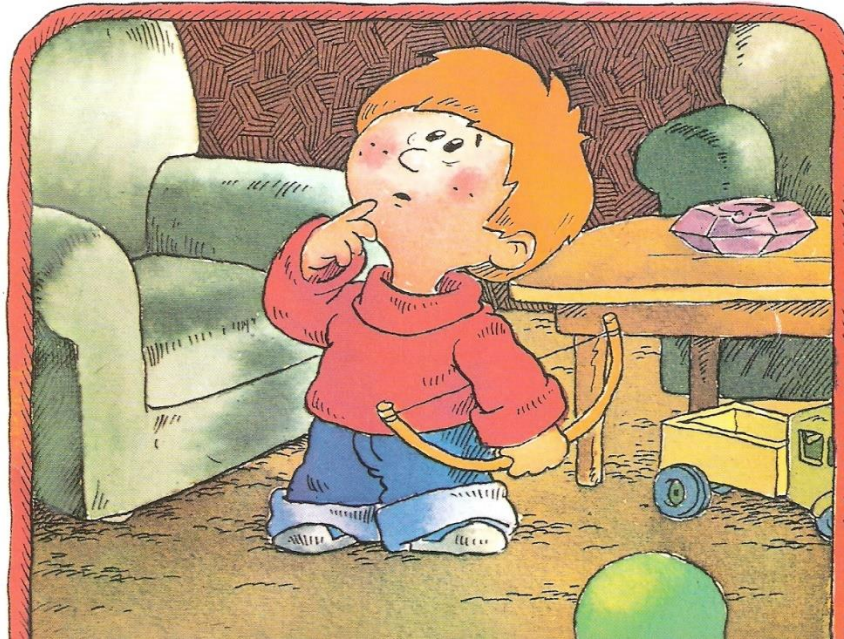
JURE

KVAK KVAK

V velikem bloku na Tržaški cesti stanuje Jure, deček, ki je spomladi praznoval svoj peti rojstni dan in navadno nosi kavbojke brez naramnic. Najrajši imata Jureta očka in mamica, a še malo bolj teta Otilija. Teta Otilija nikoli ne vleče Jureta za ušesa, čeprav so zelo velika. Kadar Jure, recimo, dela dež iz koruznega zdroba ali z lokom strelja po dnevni sobi, teta Otilija zamiži in zapre kuhinjska vrata, da ga ne bi gledala.

Tako je z Juretom vse v najlepšem redu.

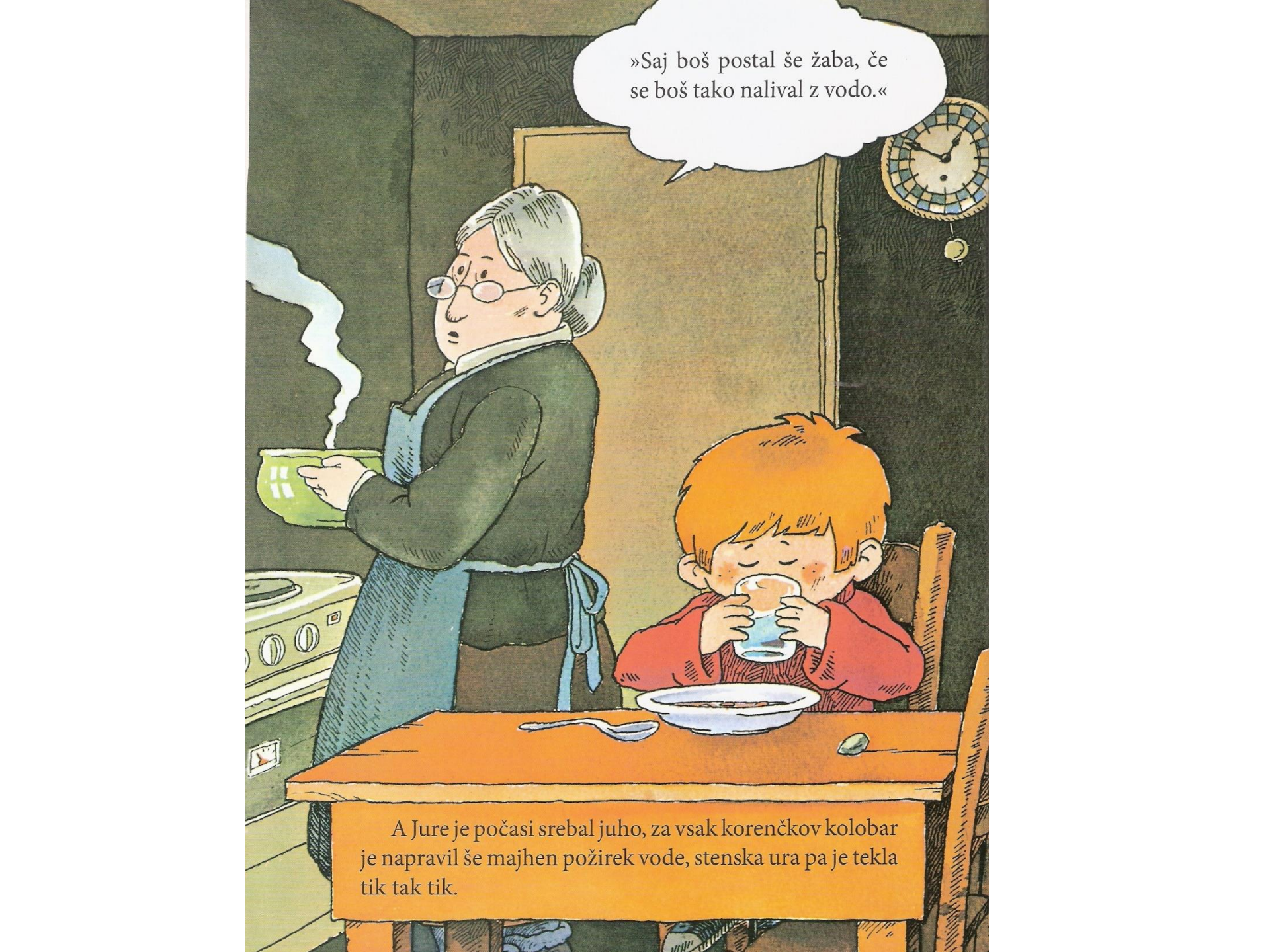
Nekega dne pa se mu je vseeno primerilo nekaj, za kar človek ne bi mogel reči, da je bilo v najlepšem redu. Nekaj n e n a v a d n e g a, zaradi česar bi mu lahko rekli tudi

JURE KVAK KVAK

Takole je bilo:

Kot po navadi je bil Jure ta dan pri kosilu zelo žejen. Vsako žlico zelenjavne juhe je pridno zalival z vodo. Ko je imel še poln krožnik juhe in prazen kozarec, je prosil teto Otilijo, naj mu da še malo vode. Teta Otilija, ki ni mogla Juretu ničesar odreči, mu je napolnila kozarec do polovice in rekla bolj sebi kot njemu:

»Saj boš postal še žaba, če se boš tako nalival z vodo.«

A Jure je počasi srebal juho, za vsak korenčkov kolobar je napravil še majhen požirek vode, stenska ura pa je tekla tik tak tik.

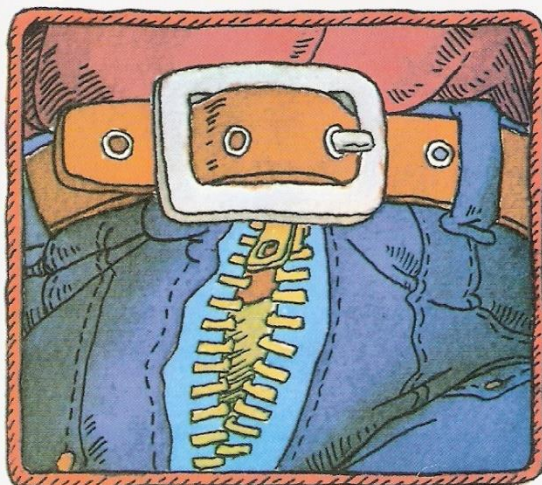
Počasi so postajala Juretova
ušesa zmerom bolj zelena,

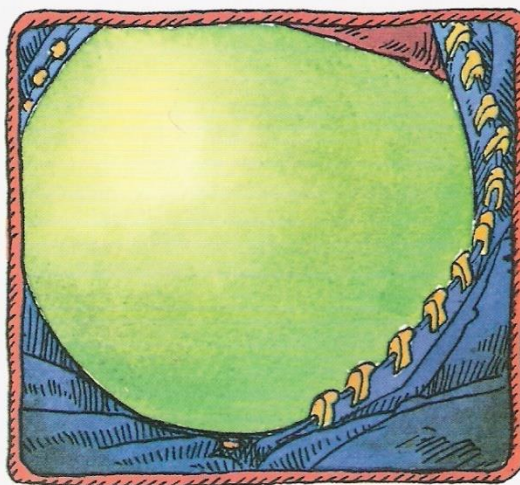
potem se je zelena barva
razlezla še na obraz in

naenkrat so počile
kavbojke

in iz njih se je prikazal
napet zelen trebušček.

»Kaj delaš, Jure?«

je mehko vprašala teta Otilija.

»Kaj delaš?«

je ponovila, ker se ji je zdelo,
da je otrokom treba reči
dvakrat eno in isto reč.

»Kvak!«

A Jure je rekel samo:
Skočil je na mizo, da je
cmoknilo cop cop, in
postal ravno tisti
trenutek prava
zelena
žaba.

Uboga teta Otilija se je zelo prestrašila. Rekla je:

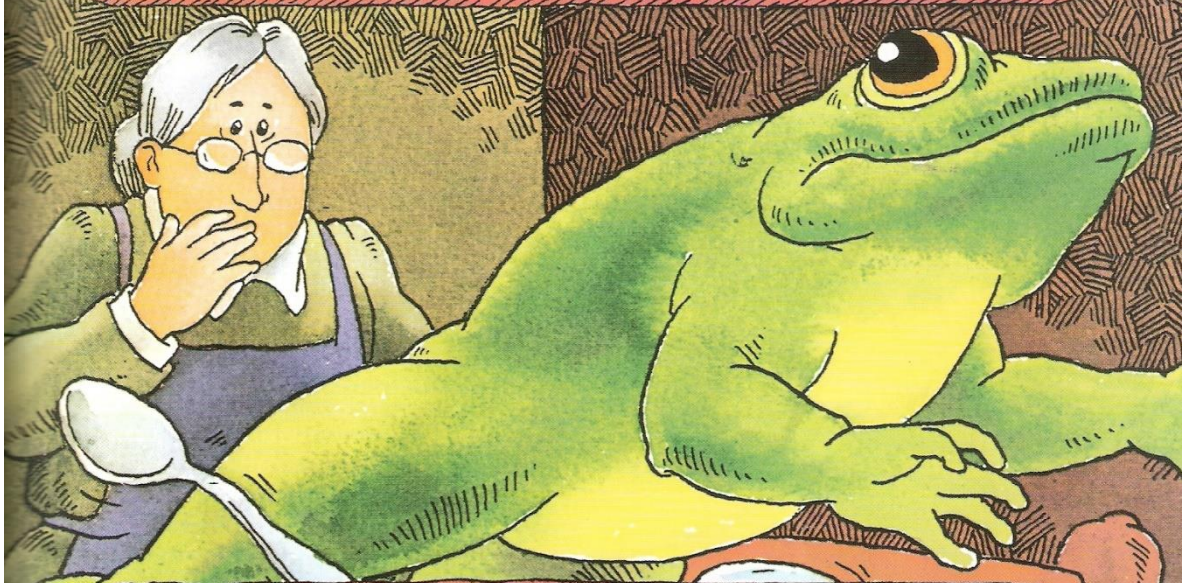
»Ježešna, ježešna!«

In spet:

»Ježešna!«

A ni nič pomagalo. Jure je postal žaba in pika. Skakal je po kuhinji in kvakal in regal. Vsa zmedena je teta Otilija premišljevala, kaj naj stori. Spomnila se je pravljič, ki jih je nekoč brala. V njih je pisalo, kako so se zakleti kraljeviči spreminjali v žabe. Bila je prepričana, da se je z Juretom zgodilo nekaj podobnega kot v tistih pravljičah o kraljevičih in kraljičnah.

Medtem je Jure začarani skočil v pomivalno korito in prepeval znani napev:

Toda teta Otilija se je v vsej zmedenosti le domislila rešitve. Postati mora dobrosrčna pastirica, ki bo rešila začaranega Jureta. Stopila je k pomivalnemu koritu in nadvse prijazno rekla:

»Vem, da nisi navadna žaba, Jure začarani! Vem, tako kot mi bije v prsih srce, da si zakleti kraljevič, zato povej, kako naj te rešim!«

Iz pomivalnega korita je zaregljalo:

»Rega kvak, rega kvak, ne kuhaj več zelenjavne juhe, ki se mi ustavi v grlu in noče v želodec, rega kvak.«

Teta Otilija je rekla vljudno:

»Vse bom storila, kar mi ukažeš, Jure začarani, samo postani spet Jure.«

In iz pomivalnega korita je spet zakvakalo:

»Prej ne bom mogel postati to, kar želi tvoje dobro srce, dokler ne storijo treh dobrih dejanj tvoje roke, rega kvak.«

»Katera so ta dobra dejanja, lepo prosim, povej, da jih hitro storim, sicer bo prej ura dve, ko se vrnete iz službe očka in mama. Kaj bi me zadelo, nesrečnico!«

»Prvo, rega kvak, vzemi iz hladilnika smetano, rega kvak.«

»Že vem,« je Jureta začaranega prehitela teta Otilija in hitro dodala:

»Kaj naj še naredim?«

»Kvak, drugo, vzemi jagode in jih potresi s sladkorjem!«
je ukazoval Jure začarani.

»Ampak, seveda, seveda, takoj, samo, ali boš potem spet
Jure?« je dvomeče vprašala teta Otilija.

Glas iz korita je postal še bolj rezek in vzvišen, ko je rekel:

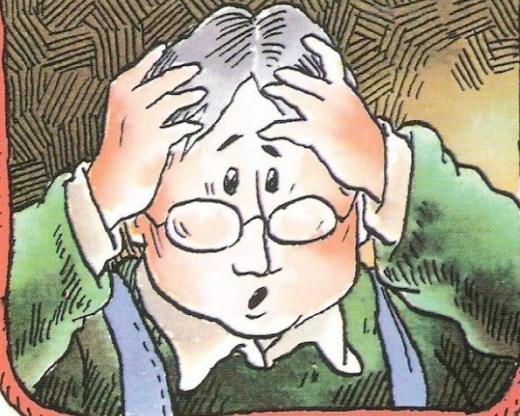
»Saj res, katero je tretje dobro delo? Hitro povej!« se je
mudilo teti Otiliji.

»Rega kvak, nesi me v lužo na dvorišče in me pusti tam, dokler ne opraviš prvih dveh dobrih del, rega kvak.«

»Ježešna, kako naj te pustim sredi luže,

umazal se boš in lahko dobiš še nahod!«

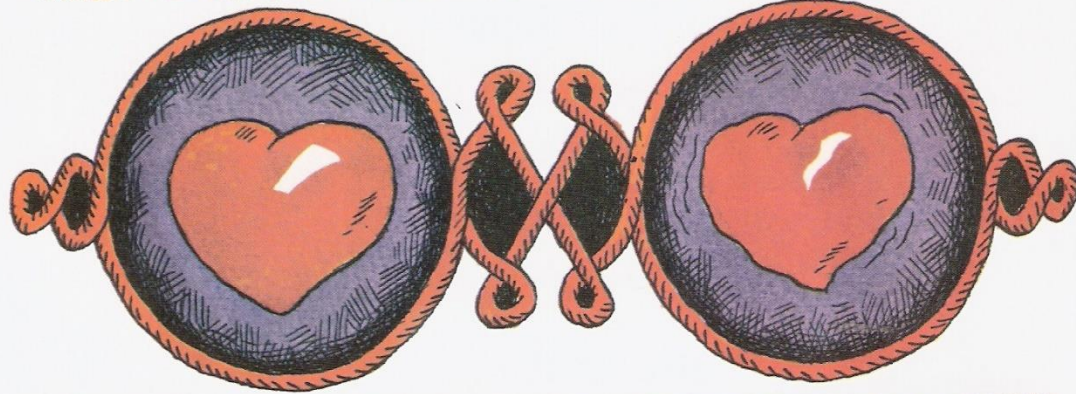

Zelo se je prestrašila teta Otilija.

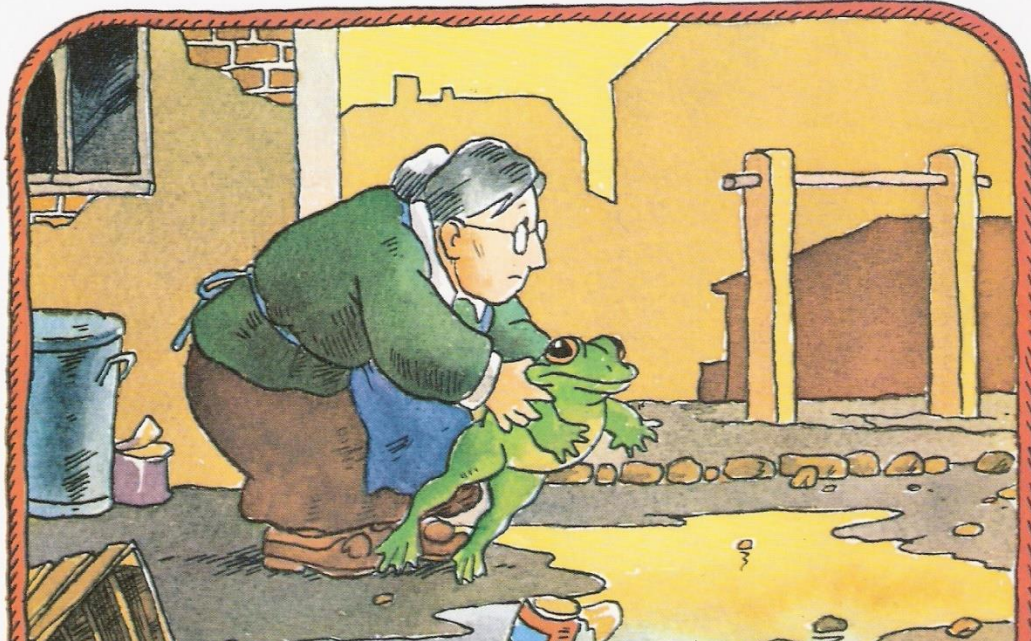
A iz pomivalnega korita je spet zaregljalo:
»Nisi dovolj pogumna, moral bom ostati to, kar sem, dokler se ne rodi pogumnejša in plemenitejša teta od tebe.«

Srce tete Otilije

je čisto zares
zatrepetalo.

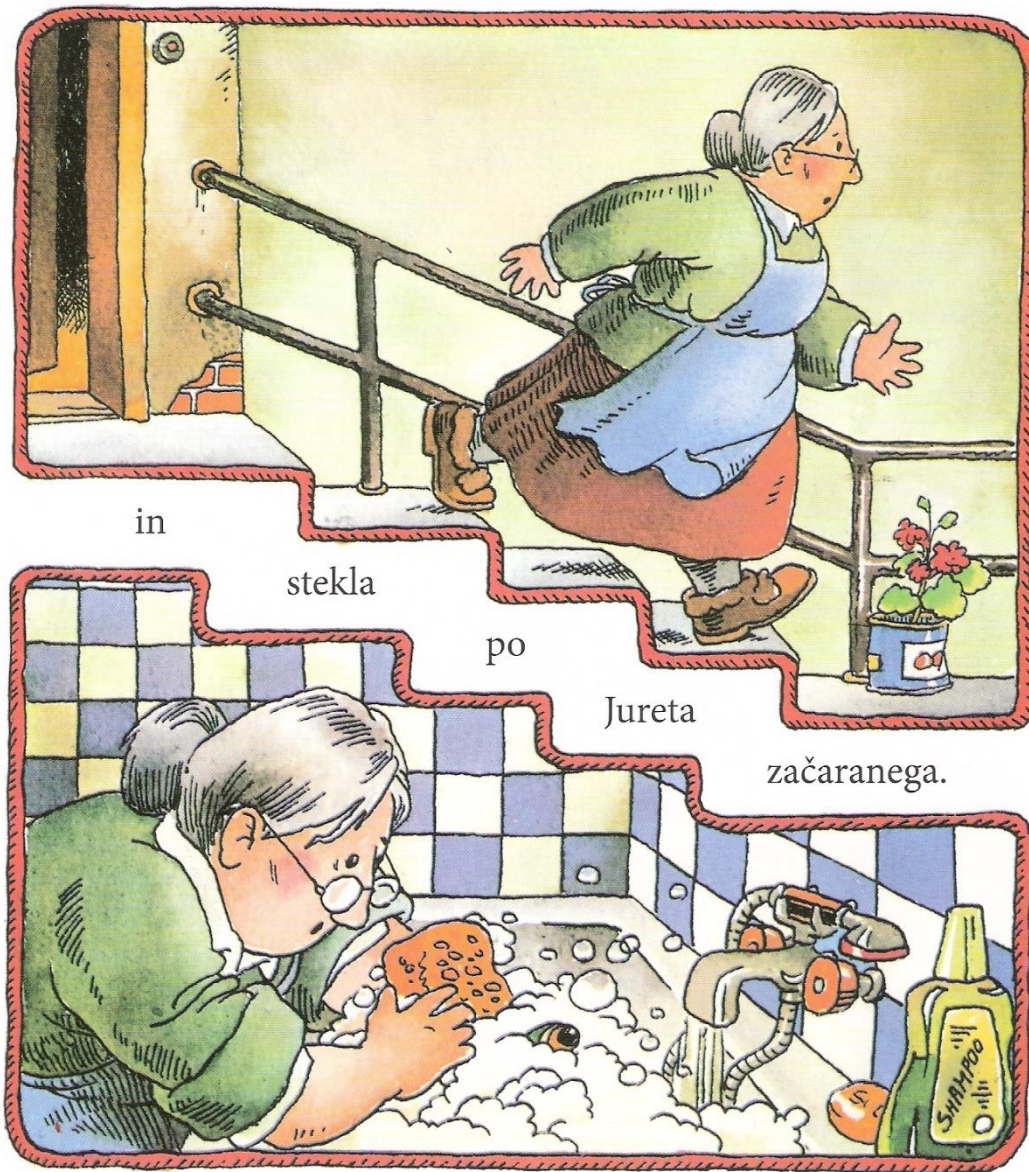
Brez besed je rahlo prijela Jureta začaranega,
ga štuporamo odnesla na dvorišče in ga tam
postavila v največjo lužo, kar jih je bilo.

Potem je brž stekla v kuhinjo in stepla do
pike vso smetano in potem tudi vso stresla
na zvrhano skledo posladkanih jagod.
Videti so bile kakor zasnežena gora,
če si jih gledal bolj od daleč.

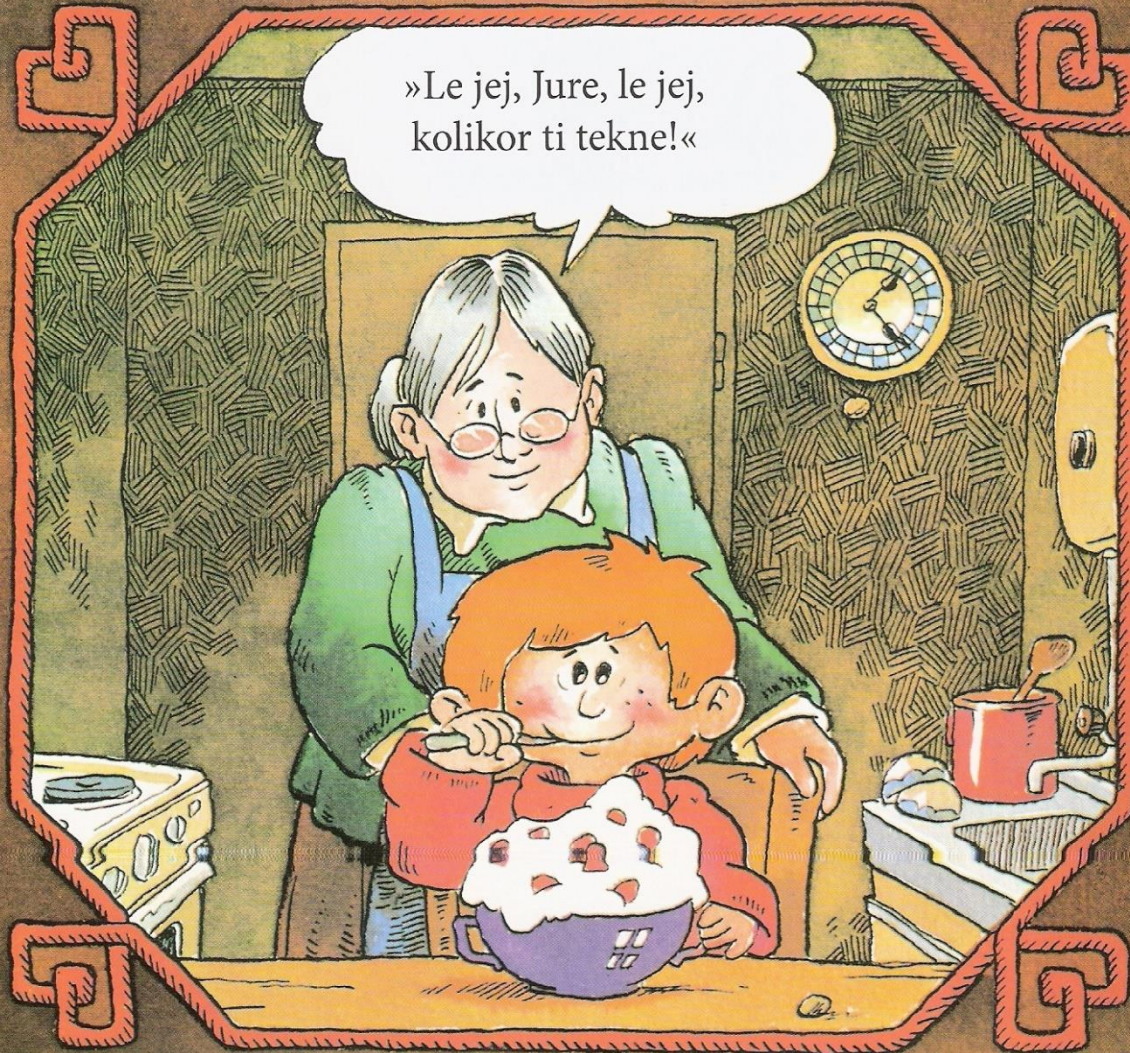
Postavila je skledo na mizo

Blatnega in popackanega do velikih ušes je spotoma v kopalnici umila, potem pa ga zmagoslavno posadila na stol k zvrhani skledi.

Slišati je bilo samo »kvak«, in že je Jure, zdaj nič več začarani, sedel in poželjivo goltal sladico. Teta Otilija mu je srečnega obraza prigovarjala:

»Le jej, Jure, le jej,
kolikor ti tekne!«

In verjemite, da mu je zelo teknilo.

